

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ (ΛΟΥΚ. 8, 27-39)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Κορφοβούνι, στις 24/10/1982)

1. Η χειρότερη μόλυνση

Ο Θεός, είναι Θεός ειρήνης, Θεός αγάπης, Θεός καλοσύνης. Και θέλησε να επικρατεί στον κόσμο χαρά, ευτυχία, ψυχική γαλήνη. Αλλά στον κόσμο, στη δημιουργία του Θεού, μπήκε ένα άσχημο μικρόβιο, η αμαρτία. Και ενώ ο Θεός ήθελε τον άνθρωπο γεμάτο ταπείνωση, αγάπη, καλοσύνη, ειρήνη, θυσία, κυριάρχησε στην καρδιά μας η αμαρτία η οποία μας διέστρεψε, και έκανε να κυριαρχεί μέσα μας ο εγωισμός, η φιλαυτία, η απληστία, η απέραντη και ακυριάρχητη φιληδονία. Και έτσι ο κόσμος, η πλάση του Θεού, από χαρά και ειρήνη που έπρεπε να είναι, έγινε ένα πεδίο αδυσώπητου πολέμου όλων εναντίον όλων.

Μάχες και πόλεμοι μαίνονται, για το ποιός θα αποκτήσει περισσότερα. Μάχες και πόλεμοι, για το ποιός θα κυριαρχήσει. Μάχες και πόλεμοι, για το ποιός θα γίνει πιο ένδοξος και τιμημένος. Μάχες και πόλεμοι για λεφτά, για φαί για τις διασκεδάσεις. Μάχες και πόλεμοι σε ιδιωτικό επίπεδο, σε κοινωνικό, σε τάξεις, ομάδες, κόμματα, κράτη. Είναι να μην θλίβεται κανείς βαθύτατα και να μην το παραδέχεται ότι κάποια αρρώστια, κάποια κατάρρα, μπήκε μέσα στον κόσμο, και από κόσμο του Θεού τον κατήντησε πεδίο μάχης που όλοι τρώγονται μεταξύ τους;

Πόσο μεγάλη είναι αυτή η κατάρρα το καταλαβαίνουμε, από το ότι ακόμα και όταν έχουμε ειρήνη, δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να ετοιμαζόμαστε για πόλεμο. Ποία είναι η αιτία αυτού του κακού;

Αιτία είναι η αμαρτία που εισήλθε στον κόσμο. Πώς; «Φθόνω του διαβόλου». Ο διάβολος την έφερε.

Τι ακούσαμε στο Ευαγγέλιο;

Ένας άνθρωπος είχε την τραγική τύχη να μπει μέσα του ο διάβολος, και μάλιστα όχι μόνο ένας, αλλά πολλοί.

Και πού τον έσπρωξαν; Ποιό ήταν το κατάντημά του; Δεν ανεχόταν πάνω του ρούχο. Δεν ανεχόταν συμβουλή. Δεν τον κρατούσαν σχοινιά και αλυσίδες. Δεν τον χωρούσε το σπίτι του. Πού έτρεχε; Στα βουνά και στα μνήματα. Και όποιον συναντούσε του επιτεθόταν. Ήταν «φοβερός λίαν», πολύ φοβερός, πολύ επικίνδυνος.

Τι σημαίνει αυτό; Τον άνθρωπο τον καλό, τον κρατούν και τον δένουν οι καλοί λόγοι και οι καλές συμβουλές. Τον κακό, τον απλώς κακό άνθρωπο, τον δένουν τα σχοινιά και οι αλυσίδες. Ο δαιμονισμένος όμως ήταν «έξω» και από το καλό και από το κακό. Ούτε συμβουλές τον κρατούσαν, ούτε σχοινιά, ούτε αλυσίδες. Ούτε σώμα του υπολόγιζε μήπως πάθει κάτι κακό, ούτε μυαλό είχε.

2. Εκπληκτική αλλοίωση

Και όμως, αυτόν τον άνθρωπο, τον τερατώδη τον έδεσε ο Χριστός, και τον έφερε σε κατάσταση ώστε να τον «κρατούν» οι καλοί λόγοι και οι καλές συμβουλές. Τι συνέβη; Πέρασε μια ημέρα από εκεί. Και όταν πλησίασε ο Χριστός στον τόπο που βρισκόταν ο φοβερός αυτός δαιμονισμένος, τα δαιμόνια έγιναν αρνάκια, και έλεγαν στο Χριστό:

-Ήρθες Κύριε, να μας βασανίσεις πριν της ώρας μας; Δεν ήρθε ακόμη η ώρα να φάμε την μεγάλη κλωτσιά. Το ξέρουμε ότι θα έρθει, αλλά δεν ήρθε ακόμα.

Και ο Χριστός δείχνοντας ότι είναι εξουσιαστής τού φοβερού διαβόλου, που έφερε την αναστάτωση στο σύμπαν, στις καρδιές και προκαλεί την πλήρη διάλυση του ανθρώπου, του μίλησε όπως μιλά ο στρατηγός στο τελευταίο στρατιωτάκι και του είπε:

-Δώσε αναφορά. Πώς σε λένε;

Απάντησαν τα δαιμόνια:

-Δεν είμαστε ένας. Είμαστε μια λεγεώνα μέσα σ' αυτό τον άνθρωπο.

Και μετά άρχισαν τα κλαψουρίσματα.

-Αν μας τιμωρήσεις, μη μας διατάξεις να πάμε από τώρα στην κόλαση, στην άβυσσο, αλλά άφησέ μας να πάμε στα γουρούνια.

Ο Χριστός το επέτρεψε.

-Πηγαίνετε, τους είπε, στα γουρούνια.

Η εκτροφή γουρουνιών, ήταν εκείνη την εποχή παράνομη για τους Εβραίους. Γιατί η θρησκεία τους τα χαρακτήριζε ακάθαρτα και απαγόρευε την κατανάλωση χοιρινού κρέατος. Αλλά οι Εβραίοι, όπως πρόδωσαν για λίγα χρήματα τον ίδιο τον Χριστό, έτσι πρόδιναν και πουλούσαν και τον νόμο του Θεού. Γι' αυτό ο Χριστός άφησε να πάνε τα δαιμόνια στα γουρούνια, για να καταλάβουν οι άνθρωποι ότι δεν πρέπει να κυριαρχεί μέσα τους ο πόθος του πλούτου, αλλά ο πόθος της τηρήσεως του θελήματος του Θεού.

Αφού βγήκαν τα δαιμόνια, έγινε στον δαιμονιζόμενο άνθρωπο μια φοβερή αλλοίωση. Ενώ προηγουμένως, ούτε συμβουλή άκουγε, ούτε αλυσίδα τον έδενε και ήθελε να βρίσκεται συνεχώς στα μνήματα, μακριά από τους ανθρώπους, τώρα κάθησε «ιματισμένος και σωφρονών παρά τους πόδας τού Ιησού». Δηλαδή ντύθηκε, έβαλε μυαλό και κάθησε με τον ταπεινότερο τρόπο εκεί που στεκόταν ο Χριστός.

Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος -σαν πλάσμα του Θεού, που βγήκε από τα χέρια του Θεού- είναι καλός. Και κάποιον που σήμερα τον βλέπεις να είναι τέρας, μετά από λίγες ημέρες, μετά από μια στιγμή, μπορεί να τον δεις να είναι άγγελος. Έχουμε πολλούς αγίους που πριν γνωρίσουν τον Χριστό ήταν τέρατα. Αλλά κατάλαβαν πού βρίσκονταν, μίσησαν το κακό και την αμαρτία, φρόντισαν να φύγει από κοντά τους ο διάβολος και υποτάχτηκαν στο θέλημα του Θεού.

Παράδειγμα: Ο πρώτος κάτοικος του παραδείσου, ο ληστής.

Αυτός ήταν σταυρωμένος δίπλα στο Χριστό, και οι τελευταίες του πράξεις ήταν ότι Τον έβριζε και πέθαινε με ένα ασήκωτο βάρος από αμαρτίες αφού σε όλη του την ζωή ήταν ένας εγκληματίας. Αλλά για μια στιγμή, για λιγότερο από μισό λεπτό θα λέγαμε, φωτίστηκε το μυαλό του, μετανόησε και είπε: «Μνήσθητί μου Κύριε εν τη Βασιλεία Σου». Και ο Χριστός του είπε «σήμερον μετ' εμού έση εν τω Παραδείσω».

3. Οι φτηνές φιλοσοφίες δεν ωφελούν

Συνήθως εμείς οι άνθρωποι, ζυγίζουμε αυτά που ακούμε και αυτά που σκεπτόμαστε μόνο με το δικό μας μυαλό και λέμε: «Η τάδε γνώμη φαίνεται τετραγωνικά σωστή, ωραία, σοφή, ωφέλιμη!». Ή «Είναι δυνατόν αυτό το πράγμα αφού μας ευχαριστεί, να μην είναι καλό;». Και προσθέτουμε «βαθυστόχαστα»: «Μα γιατί τα έφτιαξε ο Θεός, αν όχι για να τα

απολαμβάνουμε;» και άλλες τέτοιες φτηνές φιλοσοφίες.

Γιατί λέμε «φτηνές φιλοσοφίες;» Διότι η πνευματική σοφία λέγει: «Έχουμε σώμα, λογική, ψυχή, Θεό». Το σώμα πρέπει να υποταχτεί στα κελεύσματα του λογικού. Το λογικό όμως δεν πρέπει να είναι αδέσμευτο και να οδηγήσει, σε τι; Παραδείγματος χάριν σε μια αυτοκτονία. Νομίζετε πως εκείνοι που τερματίζουν τη ζωή τους δεν το σκέφτηκαν προηγουμένως; Το σκέφτηκαν και πολύ καλά μάλιστα. Μερικές φορές το σκεφτόντουσαν μήνες ολόκληρους. Και με το μυαλούδάκι τους το βρήκαν τετραγωνικά σωστό ότι πρέπει να αυτοκτονήσουν.

Αλλά έκαναν ένα φοβερό λάθος! Ποιό; Δεν υπολόγισαν το συμφέρον της ψυχής. Για ένα άνθρωπο που δεν πιστεύει στο Θεό μπορεί να είναι τετραγωνικά σωστό να πάει να πέσει από τον βράχο, για να γλυτώσει από μια ταλαίπωρη ζωή. «Τι να κάνω;», σου λέει. «Όλη την ημέρα δυστυχία, αγώνας, περιπέτειες». Γι' αυτό το βρίσκει λογικό να πέσει από βράχο, αλλά δεν είναι συμφέρον της ψυχής του. Και το συμφέρον της ψυχής καθορίζεται και κρίνεται από τον λόγο του Θεού.

Δηλαδή έχουμε την κλίμακα: Σώμα υποταγμένο στο λογικό. Λογικό υποταγμένο στο συμφέρον της ψυχής. Και ψυχή φωτισμένη από το θέλημα του Θεού και υποταγμένη σ' αυτό. Όποιος αυτά δεν τα έχει καταλάβει, όσο και να νομίζει τον εαυτό του σοφό, συνετό, τετραπέρατο, στην πραγματικότητα δεν θα είναι παρά ένας ανόητος, ένας ταλαίπωρος, ένας άνθρωπος που μισεί τον εαυτό του και τον καταστρέφει.

Εχθροί μας λοιπόν δεν είναι οι άλλοι άνθρωποι. Αδέλφια μας είναι, έστω και αν φαίνονται κακοί σαν τον σατανά, όπως ήταν ο δαιμονισμένος, για τον οποίο ακούσαμε στο Ευαγγέλιο. Πλάσματα του Θεού είναι, και μπορεί μια ημέρα, νικώντας το κακό, να γίνουν Άγιοι. Για όλα φταίει ο διάβολος. Αλλά εμείς πρέπει τον διάβολο να τον νικάμε. Αυτό είναι το μυστικό. Ο Χριστός μάς έδωσε και φωτισμό και σοφία και όπλα και δύναμη.

4. Όπλα ακαταμάχητα

Ποιό είναι το πρώτο όπλο εναντίον του διαβόλου; Η προσευχή.

Παρακάλεσε τον Θεό με ταπείνωση και πες Του: «Θεέ μου, φρούρησέ με, συνέτισέ με, άνοιξέ μου τα μάτια». Τι λέμε στην «Δοξολογία»; «Ευλογητός ει, Κύριε, δίδαξόν με τα δικαιώματά σου». Πόσες φορές το λέμε; Τρεις φορές. Γιατί όλα τα άλλα τα λέμε μια φορά και αυτό τρεις φορές; Γιατί το πολυτιμότερο πράγμα στον άνθρωπο είναι να μπει μέσα στο μυαλό του η σοφία

του Θεού και να διδαχτεί το θέλημα και τα δικαιώματα του Θεού.

Το δεύτερο όπλο είναι η νηστεία. Με την νηστεία ο άνθρωπος πειθαρχεί το σώμα του στο συμφέρον της ψυχής και στο θέλημα του Θεού. Όπλα του διαβόλου εναντίον μας είναι ο εγωκεντρισμός και οι επιθυμίες του σώματος. Με τη νηστεία εξουδετερώνουμε αυτά τα όπλα του διαβόλου και εξαγιαζόμαστε. Γι' αυτό είπε ο Κύριος: «Το γένος τούτο» δηλαδή, ο διάβολος «ουκ εκπορεύεται» δεν φεύγει μακριά από τον άνθρωπο, «ει μη εν προσευχή και νηστεία». Όποιος άνθρωπος δεν φροντίζει να προσεύχεται και να νηστεύει, όσο και να νομίζει πως έχει μυαλό στην πραγματικότητα μισεί την ψυχή του.

Το τρίτο όπλο είναι ο Τίμιος Σταυρός, που τον φοράμε στο στήθος μας και τον σημειώνουμε επάνω μας για να μας περιφρουρεί. Ο Σταυρός του Χριστού είναι η μεγαλύτερη δύναμη εναντίον του διαβόλου. Τι λέει ένα τροπάριο: «Κύριε, όπλον κατά του διαβόλου, τον Σταυρόν σου ημίν δέδωκας, φρίττει γαρ και τρέμει», ο διάβολος, «μη φέρων καθοράν αυτού την δύναμιν». Δεν αντέχει, ούτε να τον βλέπει.

Το μόνο που μπορεί να μας κάνει ο διάβολος είναι να μας πλανά. Δηλαδή να μας σπρώχνει να σκεφτόμαστε στραβά. Ας εξετάζουμε λοιπόν τις σκέψεις μας μήπως κρύβουν κάποια παγίδα του διαβόλου για να την αποφύγουμε. Αν το κάνουμε, θα βαδίζουμε καλά και θα γινόμαστε κάθε ημέρα καλλίτεροι χριστιανοί. Αμήν.-